

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิง
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
**Opinions on the Use of Weight Loss Medication among
Kasetsart University' suFemale Undergraduate Students,
Bang Khen**

นิสา แสงจันทร์ สิริกร กาญจนสุนทร ชัยรัตน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ บางเขน เกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน จำแนกตามปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วน ความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วน และการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิง กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน จำนวน 400 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ คือ ความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบไคกำลังสอง และสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน และความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนระดับปานกลาง มีความตระหนัก

¹นิสิตปริญญาโทสาขาพัฒนาสังคม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³อาจารย์ประจำ สาขาพัฒนาสังคม คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วนระดับมาก สื่อมวลชนที่ได้รับข่าวสารมากที่สุดคืออินเทอร์เน็ต และสื่อบุคคลที่ได้รับข่าวสารมากที่สุดคือเพื่อน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลที่ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ไม่แตกต่างกัน ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วน ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของยาลดความอ้วน และการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนจากสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : ความคิดเห็น การใช้ยาลดความอ้วน นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Abstract

This article aimed to study opinions on the use of weight loss medication among Kasetsart University's female undergraduate students, Bang Khen, to compare opinions on the use of weight loss medication classified by personal factors, and to study relations between knowledge about weight loss medication, risk realization of use of weight loss medication, information perception about weight loss medication, and opinions on the use of weight loss medication. The sample were 400 Kasetsart University's female undergraduate students, Bang Khen. The data were collected through questionnaires. Statistics were analyzed by percentage, mean, standard deviation, One-way ANOVA, Chi-square, and Pearson's Product Moment Coefficient. Statistical significant level was set at .05.

Research results showed that female students had moderate level of opinions on the use of weight loss medication, and knowledge about weight loss medication, and had high level of risk realization of use of weight loss medication. Most mass media that got information was internet, and most personal media was friends. Hypothesis results indicated that there were not significant differences of opinions on the use of weight loss medication among female students with personal factors. Knowledge about weight loss medication, risk realization of use of weight loss medication, and information perception about weight loss medication, related to opinions on the use of weight loss medication at .01 statistical significant level.

Keywords : opinions, the use of weight loss medication, female undergraduate student, Kasetsart University

บทนำ

วัยรุ่นเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศ เพราะจะต้องเจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ซึ่งเป็นอนาคตของชาติ เป็นประชากรกลุ่มที่มีมากเป็นอันดับ 3 ของประชากรในประเทศไทยจากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2552 : 18) ในการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นปีที่ทำการสำรวจล่าสุดพบว่า วัยรุ่นมีจำนวนถึง 9.56 ล้านคนจากประชากรทั่วประเทศทั้งหมด 63.04 ล้านคน ซึ่งคิดเป็น ร้อยละ 15.16 ของประชากรทั่วประเทศ วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์ สังคม ความคิด และสติปัญญา (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540 : 329) โดยเฉพาะวัยรุ่น

หญิงจะมีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่เปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนที่สุด โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งขนาดและโครงสร้าง ซึ่งจะแสดงออกทางน้ำหนักและความสูง การเจริญเติบโตของหน้าอก สะโพกขยาย และมีการสะสมของไขมันตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจ อารมณ์ และสังคมของวัยรุ่น ทำให้เกิดความวิตกกังวล วัยรุ่นมักชอบทำตามกลุ่มเพื่อน หรือวีรบุรุษ ซึ่งช่วงวัยนี้เป็นวัยที่จบการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา จะใช้เวลาส่วนใหญ่กับการทำให้ร่างกายของตนเองเป็นที่ดึงดูดใจผู้อื่น

ปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญกับบุคคลที่มีรูปร่างผอมเพรียวบางว่าเป็นผู้มีบุคลิกดี จะเห็นได้จากดารานางแบบส่วนใหญ่ก็มีรูปร่างผอมบาง เสื้อผ้าก็จะผลิตหรือตัดเย็บมาเฉพาะคนที่รูปร่างผอมเป็นส่วนใหญ่ ค่านิยมเหล่านี้จะสื่อออกมาในรูปแบบละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ นิตยสาร การโฆษณาขายสินค้าต่าง ๆ ค่านิยมลักษณะนี้ก่อให้เกิดภัยแก่ผู้ที่ไม่ผอมแม้จะไม่อ้วนก็ตาม เกิดการสูญเสียภาพลักษณ์ สูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่พึงพอใจในรูปร่างของตนเอง

ความนิยมในการควบคุมน้ำหนักหรือลดน้ำหนักเพื่อให้ตนเองผอมด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในปัจจุบันมีหลายวิธี เช่น การควบคุมอาหาร การออกกำลังกาย การใช้ผลิตภัณฑ์อาหารหรือยาลดน้ำหนัก การรับบริการที่สถานบริการลดน้ำหนัก การดูดไขมัน และการผ่าตัด การลดน้ำหนักด้วยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เคยปฏิบัติมาเป็นประจำ เช่น การออกกำลังกาย การควบคุมอาหาร เหล่านี้ต้องอาศัยระยะเวลาจนกว่าจะเห็นผล จึงทำให้เกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย ไม่สามารถลดน้ำหนักได้สำเร็จ ทำให้วัยรุ่นแสวงหาวิธีการเพื่อลดน้ำหนักของตนเองที่ได้ผลรวดเร็วโดยการอ่านหนังสือวารสาร สื่อโฆษณา หรือการบอกต่อ ๆ กันมา ทำให้เลือกใช้วิธีการลดน้ำหนักบางวิธี เช่น การทำให้อาเจียนหลังรับประทานอาหาร การรับประทานยาลดน้ำหนัก การอดอาหาร การออก

กำลังกายอย่างหักโหม วิธีการดังกล่าวถ้าปฏิบัติเป็นประจำจะทำให้เกิดผลเสียต่อภาวะสุขภาพได้ จากผลการวิจัยเรื่อง “วัยรุ่นไทยกับการลดน้ำหนัก” กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพศหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้เคยลดน้ำหนักแล้ว ร้อยละ 55.8 และไม่เคยลดน้ำหนัก ร้อยละ 44.3 โดยมีวิธีการที่ใช้เพื่อการลดน้ำหนักแบ่งออกเป็น 3 แบบใหญ่ คือ 1) ออกกำลังกาย ร้อยละ 34.8 2) การอดอาหารและใช้ยา ร้อยละ 51.22 ซึ่งมากที่สุด ประกอบกับผลสำรวจของ พญ.เยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข สํารวจวัยรุ่นอายุ 15-25 ปี พบว่ายาที่มีการกินต่อเนื่องกันมากที่สุด คือยาลดความอ้วน ซึ่งเริ่มมีปัญหามากขึ้นในสมัยนี้ ประกอบกับการซื้อหายาลดความอ้วนทำได้ง่าย จึงทำให้สถิติการกินยาลดความอ้วนในวัยรุ่นสูงมาก เฉลี่ยร้อยละ 0.3 ของประชากรกลุ่มนี้ทั้งหมด หรือเกือบ 200,000 คน โทษของยาลดความอ้วนยาลดความอ้วนจะร้ายแรงกว่ายากล่อมประสาท ยานอนหลับ และยาแก้ปวดมาก เพราะนอกจากจะมีผลต่อดับและไตในการกรองของเสียแล้ว ยังส่งผลให้มีการกดประสาท หากกินต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน และปริมาณมากจะทำให้หมดสติจนถึงขั้นเสียชีวิต (MGR Online, 2552)

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า ยาลดความอ้วนมีผลกระทบต่อร่างกายและระบบประสาทของผู้บริโภค แต่ในปัจจุบันถูกใช้ให้เป็นการแก้ปัญหาในเรื่องของรูปลักษณ์ทั้งภายในและภายนอกของวัยรุ่นหญิง โดยที่ไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมาจากการใช้ยา และส่วนใหญ่จะเป็นวัยที่กำลังเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน เป็นสถาบันการศึกษาขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียง และเป็นศูนย์รวมของนิสิตจากทุกภูมิภาคในการใช้เป็นสถานศึกษาเหล่าเรียน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นหญิง

ตอนปลายมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ เริ่มมีความเป็นตัวของตัวเอง เริ่มตัดสินใจได้ด้วยตัวเองและมีความอิสระจากครอบครัวมากขึ้น โดยจะศึกษาถึงความคิดเห็นที่มีต่อการใช้ยาลดความอ้วน ในด้านความรู้ในการใช้ยา ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของยาลดความอ้วน และการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วน เพื่อเป็นการรับรู้ถึงมุมมองทางความคิดของนิสิตที่มีต่อการตัดสินใจในการใช้ยาลดความอ้วนและสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่นิสิตที่กำลังใช้ยาลดความอ้วนอยู่ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน เกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิงมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ บางเขน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วน ความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วน และการเปิดรับข่าวสารกับความความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิงมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ บางเขน

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น วัยรุ่น ความรู้ ความตระหนัก ความอ้วนและยาลดความอ้วน การเปิดรับข่าวสาร และความเชื่อด้านสุขภาพ รวมทั้งศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องการลดความอ้วนของนักศึกษาและวัยรุ่นเพศหญิง ได้แก่ ดวงมัลย์ พลະไกร สุดสบาย จุลกัทัพพะ และกนกวรรณ ลิ้มศรีเจริญ (2556) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ยาลดความอ้วนในนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัย ปวีณา ยุคตานนท์

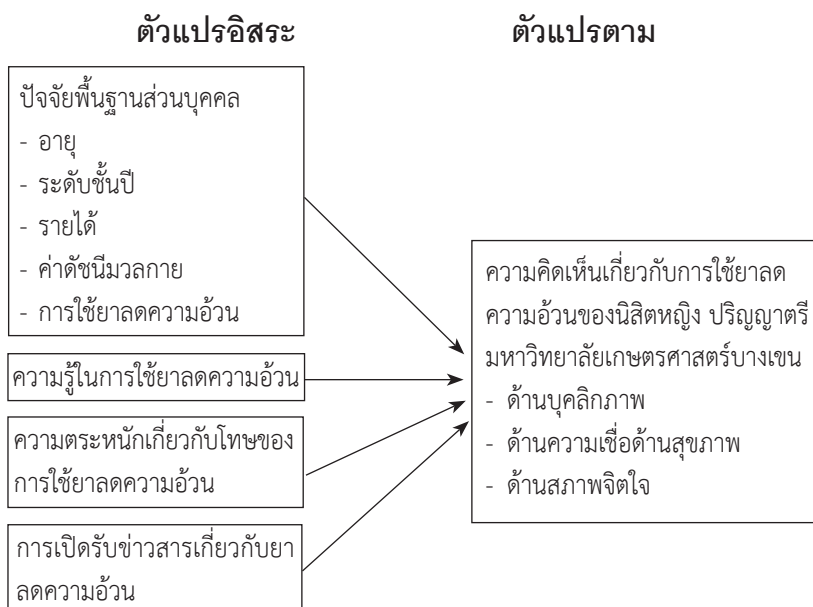
(2549) ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาลดความอ้วนของวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 18-21 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร อภิชัย พจน์เลิศอรุณ (2546) ศึกษาพฤติกรรมและเหตุผลของการใช้ยาลดความอ้วนในกลุ่มวัยเพศหญิงที่ไม่อ้วน ในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วน ศิริบังกช ดาวดวง (2545) ศึกษาความหมายของความอ้วนกับการใช้ยาของวัยรุ่นหญิงในสถาบันอุดมศึกษา

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง 4 ชิ้น พบว่า มีการใช้ตัวแปรอิสระในลักษณะเดียวกันอยู่ 2 งานวิจัย คือ ศึกษาเกี่ยวกับ อายุ ค่าดัชนีมวลกาย อิทธิพลครอบครัว อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลของสื่อ ในขณะที่มีตัวแปรอิสระบางตัวที่ใช้ร่วมกัน คือ ด้านรูปลักษณ์ ซึ่งเป็นงานวิจัยของชิ้นที่ 4 ศึกษาเกี่ยวกับ ภาพลักษณ์ของรูปร่าง ส่วนงานวิจัยชิ้นที่ 3 เป็นการศึกษาตัวแปรอิสระที่แตกต่างจากงานวิจัยอื่นทั้งสิ้น คือ ศึกษาเหตุผลของการใช้ยาลดความอ้วน ศึกษาการรับรู้ผลของการใช้ยาลดความอ้วน ในด้านของการศึกษาตัวแปรตามที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาลดความอ้วน พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ยาลดความอ้วนของนักศึกษาและวัยรุ่นเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการใช้ยาลดความอ้วน และไม่มีพฤติกรรมในการใช้ยาลดความอ้วน ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พบว่า อิทธิพลครอบครัว และรูปลักษณ์ มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาลดความอ้วนของนักศึกษาและวัยรุ่นหญิง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แนวคิดปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็นของ Oskamp (1977 อ้างถึงใน อีเรก วิทยายุทธ, 2549 : 10) มาพัฒนาเป็นตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล (ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย) ความรู้ (ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล) และการรับรู้ข่าวสาร (สื่อมวลชน) ใช้แนวคิดแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพของ Kurt Lewin (1986 อ้างถึงใน กฤษณา กาเผือก, 2549) มาพัฒนา

เป็นตัวแปรความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วน รวมทั้งใช้หลักในการใช้ยาลดความอ้วนของกองควบคุมวัตถุเสพติด ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (2548) และโทษและอันตรายจากการใช้ยาลดความอ้วนของ จุฑามณี สุทธิสีสังข์ (2546) มาพัฒนาเป็นตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน โดยจะประยุกต์ประเด็นและคำถามในแบบสอบถามให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางสังคมในปัจจุบัน

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตหญิงระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่มีปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลต่างกัน จะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนแตกต่างกัน

2. ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

3. ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

4. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่เข้ามาศึกษาในปีการศึกษา 2556 ซึ่งเป็น นิสิตหญิงจำนวนทั้งสิ้น 9,311 คน จำแนกตามคณะทั้งหมด 12 คณะ ได้แก่ คณะเกษตร คณะบริหารธุรกิจ คณะประมง คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะเทคนิคการสัตวแพทย์ และคณะสิ่งแวดล้อม (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2556)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่เข้ามาศึกษาในปีการศึกษา 2556 จำนวนทั้งสิ้น 9,311 คน (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2556) โดยดำเนินการคำนวณหาจำนวนที่เหมาะสมโดยใช้สูตรกำหนดตัวอย่างด้วยวิธีการคำนวณโดยใช้สูตรของ Taro Yamane (1973 อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาภิสุทธิ์, 2549) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่นำมาใช้ในการศึกษาเท่ากับ 400 คน

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการชักตัวอย่างแบบสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) จากขนาดตัวอย่างทั้งหมด 400 คน แบ่งตัวอย่างนิสิตตามสัดส่วนของแต่ละคณะ จากนั้นแจกแบบสอบถามจนครบทั้ง 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล (เป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 6 ข้อ) ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วน (เป็นแบบให้เลือกตอบ ใช่ ไม่ใช่ และไม่ทราบ จำนวน 10 ข้อ) ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของยาลดความอ้วน (เป็นแบบประเมินค่า 3 ระดับ คือ เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยน้อย จำนวน 10 ข้อ) การเปิดรับข่าวสารโดย (เป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 4 ข้อ) และความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน (เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 12 ข้อ)

การทดสอบเครื่องมือและการหาค่าความเชื่อมั่น

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาการวิจัยเพื่อทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จำนวน 30 คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีวัดของ KR-20 สำหรับวัดความรู้ มีค่าความเชื่อมั่น 0.7031 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่าความตระหนักเกี่ยวกับโทษ มีค่าความเชื่อมั่น 0.8987 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิง ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีค่าความเชื่อมั่น 0.9216 (ด้านบุคลิกภาพ 0.8748 ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ 0.7812 และด้านสภาพจิตใจ 0.8884)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพรรณนา ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติอนุมาน ใช้การทดสอบแบบที่ การทดสอบความแปรปรวน

ทางเดียว (One-way ANOVA) ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) การทดสอบไคกำลังสอง (Chi-square) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีอายุ 19 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีรายได้เฉลี่ย 6,250 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีรายได้มาจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง นิสิตมีค่าดัชนีมวลกายเฉลี่ย 18.40 และไม่เคยใช้ยาลดความอ้วน ร้อยละ 50.8 เคยใช้แต่ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว ร้อยละ 29.0 ส่วนที่เคยใช้และปัจจุบันก็ยังใช้อยู่ ร้อยละ 20.2

2. ความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วน

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 0.44) เมื่อศึกษาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง 8 ประเด็น (ค่าเฉลี่ย 0.37-0.47) และประเด็นที่นิสิตมีความรู้ในระดับมาก คือ การใช้ยาลดความอ้วนควรใช้ภายใต้การดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด (ค่าเฉลี่ย 0.71) สำหรับประเด็นที่นิสิตมีความรู้ในระดับน้อย ซึ่งเป็นคำถามเชิงนิเสธ คือ ยาลดกรดเป็นยาที่ใช้รักษาโรคกระเพาะอาหารอักเสบไม่ใช่ยาลดความอ้วน (ค่าเฉลี่ย 0.22)

3. ความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วน

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีความตระหนักเกี่ยวกับโทษในภาพรวมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 24.52) เมื่อ

ศึกษาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วนอยู่ในระดับมาก 8 ประเด็น (ค่าเฉลี่ย 2.42-2.56) ส่วนคำถามที่นิสิตมีความตระหนักอยู่ในระดับปานกลาง 2 ประเด็น คือ การรับประทานยาลดความอ้วนส่งผลให้ร่างกายขาดสารอาหารที่เป็นประโยชน์ทำให้ขาดภูมิคุ้มกันได้ และการใช้ยาลดความอ้วนทำให้เกิดอาการซึมเศร้าและเบื่ออาหารได้ (ค่าเฉลี่ย 2.29)

4. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วน

การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ได้รับข่าวสารจากอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 36.5 รองลงมาได้รับจากนิตยสาร/วารสาร ร้อยละ 25.2 และน้อยสุดได้รับจากป้ายโฆษณาเพียงร้อยละ 1.3

การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ได้รับข่าวสารจากเพื่อนมากที่สุด ร้อยละ 33.0 รองลงมาได้รับจากพี่น้อง ร้อยละ 24.5 และน้อยสุดได้รับจากอาจารย์เพียงร้อยละ 6.2

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านบุคลิกภาพ	3.30	0.92	ปานกลาง
2. ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ	2.87	0.81	ปานกลาง
3. ด้านสุขภาพจิตใจ	3.07	0.84	ปานกลาง

5.1 ด้านบุคลิกภาพ

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.12) เมื่อศึกษาเป็นรายข้อพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อคำถาม (ค่าเฉลี่ย 2.65-3.33)

5.2 ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านความเชื่อด้านสุขภาพในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.87) เมื่อศึกษาเป็นรายข้อพบว่านิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านความเชื่อด้านสุขภาพอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อคำถาม (ค่าเฉลี่ย 2.70-3.10)

5.3 ด้านสภาพจิตใจ

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านความเชื่อด้านสภาพจิตใจในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.95) เมื่อศึกษาเป็นรายข้อพบว่านิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านสภาพจิตใจอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อคำถาม (ค่าเฉลี่ย 2.75-3.17)

6. การทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 2 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน			
	ด้านบุคลิกภาพ	ด้านความเชื่อ ด้านสุขภาพ	ด้านสภาพ จิตใจ	ภาพรวม
ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล				
- อายุ				
- ระดับชั้นปี				
- รายได้				
- ค่าดัชนีมวลกาย				
- การใช้ยาลดความอ้วน				
ความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน	-.222**	-.482**	-.362**	-.431**
ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของยาลดความอ้วน	-.225*	-.431**	-.278**	-.379**
การเปิดรับข่าวสาร				
- สื่อมวลชน	26.157*	25.034*	24.431*	
- สื่อบุคคล	25.585**	32.095***		22.708**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001

6.1 นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนแตกต่างกัน

นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่อายุระดับชั้นปี รายได้ ค่าดัชนีมวลกาย และ การใช้ยาลดความอ้วน ต่างกัน มี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6.2 ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

ความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ ด้านสภาพจิตใจ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6.3 ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความเชื่อด้านสุขภาพ ด้านสภาพจิตใจ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6.4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ ความเชื่อด้านสุขภาพและด้านสภาพจิตใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนจากสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านความเชื่อด้านสุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วน

การที่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะนิสิตหญิงมีความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนอย่างถูกต้องในบางคำถามที่เป็นความรู้พื้นฐานทั่วไป แต่เมื่อลงลึกเข้าไปในรายละเอียดเรื่องของความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วนโดยตรง จะเป็นกลุ่มคนที่ให้ความสนใจในเรื่องของยาลดความอ้วนอย่างจริงจัง คือ ศึกษาเพื่อต้องการจะใช้ยาลดความอ้วนจริง ๆ อีกส่วนหนึ่งของการมีความรู้ คือ มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับยาลดความอ้วน ซึ่งอาจเป็นความรู้ที่ถูก หรือความรู้ที่ผิดก็ได้ การมีความรู้ในแบบนี้มีอันตรายมาก เพราะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับเกี่ยวกับยาลดความอ้วนนั้น เป็นความรู้ที่ถูกต้องหรือไม่ มีโอกาสต่อการตัดสินใจที่ผิดพลาด ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนที่อยู่ในระดับปานกลางของกลุ่มตัวอย่างจึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

ผลจากการศึกษายังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนในระดับมากเพียง 1 ข้อ คือ การใช้ยาลดความอ้วนควรใช้ภายใต้การดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนให้ปลอดภัยกับร่างกาย คือ ยาลดความอ้วนสามารถใช้ได้แต่ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้ประเด็นเหล่านี้จากสื่อมวลชน ความรู้ในรายข้อที่อยู่ในระดับปานกลางนั้น เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าเป็นข้อคำถามในเรื่องของยาลดความอ้วนที่ลึกซึ้ง ผู้ที่มีความรู้จะเป็นผู้ที่ให้ความสนใจหรือเจาะจงในการหาความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วนโดยตรง

2. ความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วน

การที่ความตระหนักเกี่ยวกับโทษในการใช้ยาลดความอ้วนของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับอาการ

ของการใช้ยาลดความอ้วนที่ส่งผลต่อร่างกายขณะรับประทาน และมีความรู้ขั้นต้นเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากการใช้ยาว่ามีอันตรายต่อระบบประสาทร่างกาย และมีผลต่ออารมณ์ จากสื่อที่มีการเผยแพร่ข่าวสารของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้ยา จึงทำให้มีความตระหนักเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนมาก ถึงแม้จะมีความรู้ในเรื่องของการใช้ยาลดความอ้วนเพียงพื้นฐานเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้ามมี 2 ประเด็นคำถามที่มีความตระหนักในระดับปานกลางในเรื่องของการใช้ยาลดความอ้วนส่งผลทำให้ร่างกายขาดสารอาหาร ขาดภูมิคุ้มกัน และซึมเศร้าได้ อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมองว่าประเด็นดังกล่าวเป็นเพียงแค่ผลที่เกิดขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้ส่งผลต่อความรู้สึกที่นำเป็นกังวล เมื่อเทียบกับการใช้ยาแล้วทำให้มีรูปร่างที่ดีในตาสายคนทั่วไป สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ ดังนั้นจึงไม่สนใจกับประเด็นเหล่านี้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ศิริกาญจน์ ศิริเลข (2551) กล่าวถึงกระบวนการเกิดความตระหนักไว้ว่า การเกิดความตระหนักเป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจในสิ่งนั้น และนำไปสู่การเกิดความตระหนักในที่สุด ซึ่งความรู้สึกและความตระหนักต่างก็จะนำไปสู่การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ

3. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วน

ผลการศึกษาจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารที่หลากหลายช่องทาง ทั้งจากสื่อมวลชน และสื่อบุคคล มีส่วนร่วมในการรับข่าวสารที่ใกล้เคียงกัน โดยสัดส่วนที่มากที่สุด กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับสื่อมวลชน ประเภท อินเทอร์เน็ต เนื่องจากเป็นช่องทางการรับข่าวสารที่นิยมมากของนิสิตหญิงปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ด้วยความทันสมัยของโลกยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีมีความใกล้ชิดกับมนุษย์เรามาก จนทำให้การติดต่อสื่อสารผ่านระบบโซเชี่ยลเน็ตเวิร์ค สามารถเข้าถึงได้ง่าย ค้นหาข้อมูลได้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังมีการโฆษณาที่น่าสนใจนำเสนอได้ทั้งภาพและเสียง

ดึงดูดความสนใจของผู้รับข่าวสารได้ดี ทำให้เลือกรับข่าวสารได้ตามความสนใจ ร่องลงมาคือนิยายสาร/วารสาร ในส่วนนี้จะเป็สิ่งที่เจาะจงและตรงกลุ่ม เป้าหมายที่สุด เพราะในนิยายสารของผู้หญิงส่วนใหญ่ มีการนำเสนอเรื่องราว ต่าง ๆ ของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นการกินการดื่มแลรูปร่าง ความสวยความงาม จึงเป็นอีกช่องทางในการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในส่วนของการเปิด รับข่าวสารด้านสื่อบุคคล กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมากที่สุด คือ เพื่อน เพราะมีความสนิทสนมคุ้นเคย สามารถพูดคุยเรื่องราวในทุก ๆ เรื่องได้ง่ายกว่า บุคคลอื่น จึงทำให้มีการแลกเปลี่ยน ความคิด ความรู้ และประสบการณ์ที่ พบเจอ นำมาถ่ายทอดให้ได้รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอภิชัย พจน์เลิศ อรุณ (2546) ที่พบว่า เพื่อนสนิทมีผลต่อการรับรู้รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ยา ลดความอ้วน โดยได้รับจากคำบอกเล่าประสบการณ์ความสำเร็จที่ได้จากการ ใช้ยาลดความอ้วนแล้วประสบผลสำเร็จ

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

4.1 ด้านบุคลิกภาพ

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ทั้งในภาพรวม และรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมี ความคิดเห็นที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลงได้ คือ อาจจะสนับสนุนการใช้ยาลดความ อ้วน หรือไม่สนับสนุนการใช้ยาลดความอ้วนก็ได้ ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า นิสิตหญิงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้ยาลดความอ้วนแล้วทำให้มีบุคลิกภาพดี ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่น่าเป็นห่วง เพราะนิสิตยังมีความคิดว่าใช้ยาลดความอ้วน ก็ทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีได้ ทั้งที่รู้ว่าจะมีผลกระทบกับร่างกาย ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาในด้านของค่าดัชนีมวลกายของนิสิตที่อยู่ในเกณฑ์ปกติไม่ถือว่าอ้วน แต่นิสิตเลือกที่จะใช้ยาลดความอ้วนเพียงตอบสนองความต้องการด้าน บุคลิกภาพ ทั้งนี้อาจเป็นผลที่มาจากการมีความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วนเพียง แค่ระดับปานกลาง คือนิสิตมีความรู้เพียงแค่ความรู้ทั่ว ๆ ไป ในเรื่องของยาลด

ความอ้วน จึงเป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งต่อความคิดเห็นนี้ เนื่องจากนิสิตอาจมีความเข้าใจไปในทางที่ไม่ถูกต้องในการใช้ยาลดความอ้วน ซึ่งได้รับมาจากสื่อทุกประเภทที่มีการนำเสนอภาพลักษณ์ในเรื่องของรูปร่าง การแต่งกายจนทำให้เกิดสิ่งเร้าต่าง ๆ สอดคล้องกับการศึกษาของดวงมัลย์ พลະไกร สุดสบาย จุลกัทัพพะ และกนกวรรณ ลิ้มศรีเจริญ (2556) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ยาลดความอ้วนในนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาให้ความสำคัญในด้านรูปลักษณ์มากถึงร้อยละ 60 ของกลุ่มที่ศึกษา เพราะกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับลักษณะกล้ามเนื้อ รูปร่างสัดส่วนน้ำหนักที่ตนเองปรารถนา จึงมีผลต่อการใช้ยาลดความอ้วนของนักศึกษา

4.2 ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ทั้งในภาพรวม และรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง สามารถอธิบายได้ว่า ความเข้าใจในเรื่องสุขภาพยังเป็นเรื่องที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญอยู่ แต่ความเข้าใจนั้นก็พร้อมที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ทั้งนี้อาจมาจากการรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อ การมีความรู้ใหม่เข้ามาเพิ่มเติมความรู้เดิมและการรับรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง สิ่งเหล่านี้จึงเป็นตัวแปรที่สำคัญมากต่อความคิดที่พร้อมจะเปลี่ยนไปในทางบวกและทางลบของบุคคลได้ แต่ก็มีกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่มีความเห็นด้วยกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านความเชื่อสุขภาพ ซึ่งอาจเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคที่มาจากความอ้วนโดยตรง หรือเป็นผู้ที่อยู่ในภาวะป้องกันโรคแทรกซ้อนที่จะเกิดขึ้น และมีความเชื่อว่าการใช้ยาลดความอ้วนเพื่อควบคุมน้ำหนักนั้น จะช่วยลดโอกาสเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นของโรคได้จริง สอดคล้องกับแบบความเชื่อด้านสุขภาพของกฤษฎณา กาเผือก (2549) ที่กล่าวว่า การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับโอกาสเสี่ยงของการเป็นโรคที่มีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติตามคำแนะนำด้านสุขภาพ ทั้งภาวะปกติและภาวะเจ็บป่วย ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีความเชื่อหรือการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเป็นโรคในระดับที่แตกต่างกัน

4.3 ด้านสภาพจิตใจ

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนในภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมและสังคมของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน เพื่อนบางคนอาจจะไม่ได้สนใจในการเลือกคบเพื่อนที่รูปร่างมากนัก ไม่ได้มองว่าคนอ้วนมีปัญหาในการที่จะคบหาด้วย จึงทำให้คนอ้วนในกลุ่มนี้ไม่ได้ถูกกดดันในเรื่องของปมด้อยของตนเองจนมองว่าเป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไขเพื่อให้เพื่อนยอมรับในตัวเอง แต่กับคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ยอมรับคนที่รูปร่างอ้วน เพราะคิดว่าคนอ้วนเป็นคนเชิงขี้ เหยื่อเยาะมิกลั่นตัว ไม่น่าคบหาด้วย ตอกย้ำคนอ้วนด้วยการล้อเลียนถึงปมด้อยที่เป็นก็มีส่วนทำให้คนอ้วนกลุ่มนี้มีความคิดเห็นที่จะใช้ยาลดความอ้วนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคมที่ตัวเองอยู่ได้ ดังนั้น การที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ด้านสภาพจิตใจ อยู่ในระดับปานกลาง จึงแปลได้ว่านิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อาจมีความพร้อมหรือมีความคิดที่จะใช้ยาลดความอ้วนก็ได้ ขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ที่ตัวบุคคลประสบ

5. การทดสอบสมมติฐาน

5.1 นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ที่อายุระดับชั้นปี รายได้ ค่าดัชนีมวลกาย และการใช้ยาลดความอ้วน ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากความคิดเห็นในเรื่องของยาลดความอ้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน ขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นจะใช้หรือไม่ใช้ยาลดความอ้วน ทุกคนจึงมีโอกาที่จะใช้อย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้น ปัจจัยพื้นฐานจึงไม่ได้เป็นข้อจำกัดต่อความคิดเห็นที่จะใช้ยาลดความอ้วน การที่จะใช้จึงขึ้นอยู่กับความสนใจ ความต้องการและความคิดเห็นของตัวบุคคล จึงเป็นองค์ประกอบหลักที่ส่งผลต่อการใช้ และในปัจจุบันการหาซื้อยาลดความอ้วนสามารถเข้าถึงได้ง่าย ราคาไม่แพง และไม่มีข้อจำกัดในการใช้ยา

5.2 ความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ ด้านความเชื่อด้านสุขภาพ ด้านสภาพจิตใจ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะกลุ่มตัวอย่างมีความรู้มากเกี่ยวกับผลกระทบทางตรงและทางอ้อมที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ยาลดความอ้วน ในขณะที่บุคคลที่ไม่มีความรู้หรือมีความรู้ในในเรื่องของยาลดความอ้วนก็อาจจะไม่สนใจในผลที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ยาลดความอ้วน และยังมีโอกาสที่จะใช้ยาเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2544) ที่กล่าวว่า การจะได้มาซึ่งความรู้เกิดจากความรู้ด้วยการพัฒนาตนเอง เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือตามปกติจากการเลียนแบบ การลองผิดลองถูก และการศึกษาด้วยตนเองจากแหล่งความรู้ที่สามารถศึกษาได้ อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่จะมีความรู้เพียงปานกลาง มีความรู้ด้านเดียวเพียงด้านเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงมาก และมีประเด็นที่มีความรู้มากเพียงประเด็นเดียว ซึ่งเปรียบเสมือนกับกลุ่มตัวอย่างแทบจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนเลย ดังนั้น ประเด็นเรื่องของความรู้จึงสำคัญมาก หากมีการให้ความรู้มากขึ้นก็อาจจะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เพิ่มขึ้นได้

5.3 ความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความเชื่อด้านสุขภาพ ด้านสภาพจิตใจ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความตระหนักอยู่ในระดับที่มากมีเพียง 2 ประเด็น ที่มีความตระหนักอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของประจวบจิต คำจัตุรัส (2530) ที่กล่าวว่า ความตระหนักจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีความรู้หรือรู้จักสิ่งนั้นก่อน ซึ่งความตระหนักจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

กับการรับรู้ของแต่ละบุคคล จากผลการศึกษา พบว่า ในปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความมาอยู่แล้ว จากการรับรู้ข่าวสารที่ได้พบเจอในชีวิตประจำวัน ซึ่งคอยย้ำเตือนให้กลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักเกี่ยวกับโทษของการใช้ยาลดความอ้วนอยู่เสมอ

5.4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ ความเชื่อด้านสุขภาพและด้านสภาพจิตใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาลดความอ้วนจากสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนด้านบุคลิกภาพ และในภาพรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านความเชื่อด้านสุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนในภาพรวม พบว่า สื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นมากกว่าสื่อมวลชน นั่นหมายถึง สื่อทุกประเภทมีความสัมพันธ์กับบุคคล ส่งผลต่อความคิดเห็นของผู้รับสื่อว่าจะนำสื่อที่ได้รับมาใช้ได้อย่างความเหมาะสม และเกิดประโยชน์กับตัวบุคคลมากที่สุดได้อย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปรมะ สดเวทิน (2546) ที่กล่าวว่า ความต้องการ ทศนคติเป้าหมายมนุษย์ ความสามารถของบุคคล การใช้ประโยชน์และประสบการณ์ของผู้รับสาร เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งในกระบวนการเลือกสรรของมนุษย์ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ในด้านสื่อมวลชน พบว่า แผ่นพับ/โปสเตอร์ กลุ่มตัวอย่างมีการให้ความสำคัญมาก อาจเป็นเพราะการนำเสนอบนแผ่นพับ/โปสเตอร์ เป็นการให้ข้อมูลที่เจาะจงและตรงกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มตัวอย่างสามารถศึกษาได้จากรายละเอียดที่ระบุไว้ภายใน ส่วนในด้านสื่อบุคคล พบว่าอาจารย์มีบทบาทในการสื่อสารข้อมูลข่าวสารเป็นอย่างมาก กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการรับข่าวสารจากอาจารย์ เพราะมีความน่าเชื่อถือ

มีความเชื่อว่าอาจารย์มีความรู้มากกว่า สามารถอธิบายประเด็นได้ชัดเจนทำให้นิสิตมีความเข้าใจมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ความรู้ในการใช้ยาลดความอ้วน

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนของนิสิตหญิงยังมีความน่าเป็นห่วง เนื่องจากนิสิตยังมีความรู้เพียงแค่พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วนเท่านั้น ดังนั้น หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องโดยตรง เช่น องค์การอาหารและยา ควรมีการจัดกิจกรรมรณรงค์เสริมสร้างความรู้ในเรื่องของยาลดความอ้วน โดยจัดให้มีวิทยากรที่มีความรู้ในเรื่องของยาอย่างแท้จริงเข้าไปทำการอบรมตามสถานศึกษาต่าง ๆ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อการใช้ยาลดความอ้วน หรืออีกทางหนึ่งที่สังคมปัจจุบันให้ความสำคัญ คือ ความสะดวกในช่องทางการสื่อสารไร้สาย ในรูปแบบของสมาร์ตโฟนที่เป็นที่นิยมอย่างมากสำหรับนิสิตในปัจจุบัน การจัดทำเป็นแอปพลิเคชัน ให้ผู้ที่สนใจดาวน์โหลดไปเพื่อศึกษาในรายละเอียดข้อมูลที่นำเสนอให้เห็นทั้งภาพ เสียง และบทความเกี่ยวกับยาลดความอ้วน ซึ่งเป็นการให้ความรู้ในเรื่องของยาลดความอ้วนได้อีกทางหนึ่ง ตอบสนองให้กับนิสิตที่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองในเรื่องของความอ้วน ไม่กล้าถาม หรือไม่กล้าตอบในเรื่องสัดส่วนของตน เพราะรู้สึกอายหากโดนเพื่อนล้อเรื่องน้ำหนักตัว การทำเป็นแอปพลิเคชันจึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการที่จะเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับยาลดความอ้วน ให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องนี้เพิ่มขึ้นได้อีกด้วย

2. การเปิดรับข่าวสาร

ด้านสื่อมวลชน สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญต่อการรับรู้ของนิสิต โดยเฉพาะสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น wifi ที่มีให้บริการภายในมหาวิทยาลัย และห้องสมุดเอาไว้ให้นิสิตเข้าค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้น การนำเสนอของสื่อมวลชนควร

มีหลักจรรยาบรรณที่ดี ไม่นำเสนอเนื้อหาที่ยั่วยงส่งเสริมไปในทางที่ไม่ดีไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง จนทำให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ซึ่งในปัจจุบันสื่อในแบบนี้มีให้เห็นได้ทั่วไป จากการโฆษณาที่เกินจริงตามหน้าของนิตยสารสำหรับผู้หญิงที่มีการขายสินค้าเกี่ยวกับยาลดความอ้วนกันอย่างเด่นชัดแสดงให้เห็นว่าบุคคลพร้อมที่จะมีความคิดเห็นไปในทางที่จะใช้ยาลดความอ้วนในทางที่ไม่ถูกต้องได้ สื่อควรจะนำเสนอมุมมองของกลุ่มคนที่ลดความอ้วนได้โดยไม่ต้องใช้ยาลดความอ้วน เพื่อให้มีการสร้างความรู้เกี่ยวกับการลดความอ้วนด้วยวิธีทางเลือกอื่น ๆ เป็นการนำเสนอทั้ง 2 มุมมองเพื่อเป็นการสร้างความตระหนักในเรื่องของโทษจากการใช้ยาลดความอ้วนได้

ด้านสื่อบุคคล เพื่อนและอาจารย์มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ประเด็นสำคัญ คือ นิสิตให้ความสำคัญจากสื่อที่ได้รับมาจากอาจารย์เป็นหลักเนื่องจากมีข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือมากกว่ากลุ่มเพื่อน ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมกิจกรรมทางความรู้เกี่ยวกับยาลดความอ้วน เพื่อให้นิสิตได้รับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงของการใช้ยาอย่างผิดวิธี รับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดจากการใช้ยา โดยจัดเป็นนิทรรศการทางด้านสุขภาพ สอดแทรกประเด็นความรู้ในเรื่องของยาเข้าไปในเนื้อหาเหล่านั้นด้วย

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ยาลดความอ้วน

ผู้วิจัยศึกษาใน 3 ประเด็นหลัก ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น ได้แก่ ด้านบุคลิกภาพ ด้านความเชื่อสุขภาพ ด้านสภาพจิตใจ พบว่า นิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในด้านภาพลักษณ์ภายนอกมาก อาจเป็นเพราะได้รับอิทธิพลมาจากสื่อที่เวลานำเสนอจะเน้นไปในเรื่องของกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพดี แต่ให้ความสำคัญในด้านสุขภาพและจิตใจค่อนข้างน้อย ซึ่งแสดงว่าบุคคลให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพจนละเลยในเรื่องสุขภาพและสภาพจิตใจที่เกิดขึ้นภายใน เพียงเพราะต้องการ

ตอบสนองความต้องการในเรื่องรูปร่างเท่านั้น ดังนั้น ควรมีการแนะนำวิธีการลดความอ้วนที่เหมาะสมโดยไม่ต้องพึ่งพายาลดความอ้วน และไม่ต้องทรมานกับอาการข้างเคียงที่เกิดจากยาให้กับกลุ่มนิสิต เช่น ลดความอ้วนโดยการออกกำลังกาย ซึ่งในปัจจุบันมีโปรแกรมออกกำลังกายเพื่อการลดน้ำหนักสามารถหาเลือกหามาออกกำลังกายที่บ้านได้ และการออกกำลังกายมีความยั่งยืนในด้านร่างกายมากกว่าการใช้ยาลดความอ้วน ส่งผลต่อสุขภาพและสภาพจิตใจที่ดีตามขึ้นไปด้วย เพราะไม่ต้องไปกังวลกับอาการที่เกิดขึ้นจากผลของยา เพียงแต่ต้องใช้ระยะเวลาในการลดน้ำหนักเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณา กาเผือก. (2549). **ความเชื่อด้านสุขภาพ การดูแลตนเอง และภาวะสุขภาพของตำรวจในอำเภอเมือง เชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาส่งเสริมสุขภาพ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา. 2548. **ยาลดความอ้วน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข.
- จุฑามณี สุทธิสีสังข์. 2546. **เภสัชวิทยา เล่ม 1**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาเภสัชวิทยา คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2544). “เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา”. **เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา หน่วยที่ 1-15**. พิมพ์ครั้งที่ 23. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี : โรงพิมพ์สมมิตร.
- ดวงมาลย์ พลไกร สุดสบาย จุลกัทัพพะ และกนกวรรณ ลิ้มศรีเจริญ. (2556). “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ยาลดความอ้วนในนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัย” **วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย**. 58 (4) : 311-322.

- ธีเรก วิทยายุทธ. (2549). **ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สรรพสามิตในเขตพื้นที่สำนักงานสรรพสามิตภาคที่ 6 ที่มีต่อการบริหารงานหลังการปฏิรูประบบราชการของกรมสรรพสามิต พ.ศ. 2545.** วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2549). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : พี แอนด์ บี พับลิชชิง.
- ประมะ สตะเวทิน. (2546). **หลักนิเทศศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- ประจวบจิตร คางจัตรัส. (2530). “โรงเรียนกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ”เอกสารการสอนชุดวิชาสิ่งแวดล้อมสำหรับโรงเรียนและชุมชน เล่มที่ 3. กรุงเทพฯ : น้ากังการพิมพ์.
- ปวีณา ยุกตานนท์. (2549). **ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาลดความอ้วนของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริกาญจน์ ศิริเลข. (2551). **ความตระหนักต่อปัญหาภาวะโลกร้อนของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล.** วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริบงกช ดาวดวง. (2545). **ความหมายของความอ้วนกับการใช้ยาของวัยรุ่นหญิงในสถาบันอุดมศึกษา.** วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย : วัยรุ่น-วัยสูงอายุ เล่ม 2.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สำนักงานทะเบียนและประมวลผล. (2556). สถิตินิติ. มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ บางเขน.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2552). ประมวลสถิติสำคัญของประเทศไทย 2551.
(Online) <http://www.ms.go.th>, 21 มกราคม 2552.

อภิชัย พจน์เลิศอรุณ. (2546). พฤติกรรม และเหตุผลของการใช้ยาลดความ
อ้วนในกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่ไม่อ้วนในเขตกรุงเทพมหานคร.
(Online) [http : //www.tnrr.in.th](http://www.tnrr.in.th), 21 มกราคม 2552.

MGR Online. (2552). พฤติกรรมลดความอ้วนที่ผิด ๆ ของวัยรุ่นหญิงไทย.
(Online) <http://www.manager.co.th/iBizChannel/ViewNews.aspx?NewsID=9480000095608>, 21 มกราคม 2552.